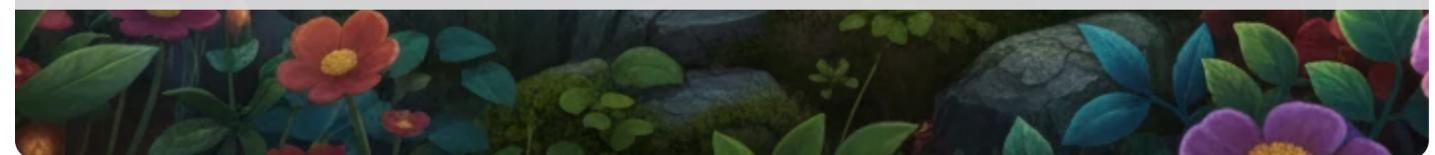

Ο Μικός Σκιώρος και το Δάσος των Χρωμάτων

Ο Μικρός Σκίουρος και το Δάσος των
Χρωμάτων

Λαβδακη Κωνσταντια

Στην καρδιά ενός πανέμορφου δάσους γεμάτου χρώματα, ζούσε ο Σουρής, ένας ζωηρός και καλόκαρδος σκιουράκης. Του άρεσε να πηδά από κλαδί σε κλαδί, όμως μια μέρα σταμάτησε ξαφνικά βλέποντας το αγαπημένο του πάρκο παραμελημένο.

Το πάρκο, που κάποτε έσφυζε από ζωή, ήταν τώρα σκεπασμένο από ξερά φύλλα, σπασμένα κλαδάκια και πέτρες. Τα μικρά ζωάκια δυσκολεύονταν να τρέξουν και να παίξουν χωρίς να σκοντάψουν στις στοίβες που είχαν μαζευτεί παντού.

Ο Σουρής δεν έχασε χρόνο και αποφάσισε να αναλάβει δράση μόνος του για να διορθώσει την κατάσταση. Έφτιαξε μια μικρή σκούπα από γερά κλαδάκια και άρχισε με υπομονή να καθαρίζει το κεντρικό μονοπάτι του δάσους.

Με κάθε κίνηση της σκούπας του, το χώμα άρχισε να φαίνεται ξανά καθαρό και το μονοπάτι να ομορφαίνει. Ο Σουρής δούλευε με κέφι, σφυρίζοντας έναν χαρούμενο σκοπό καθώς μάζευε τα φύλλα σε μικρούς λόφους στην άκρη του δρόμου.

Η Σοφή η κουκουβάγια τον παρακολουθούσε από ψηλά, καθισμένη σε ένα γέρικο κλαδί με τα μεγάλα της μάτια γεμάτα απορία. Κατέβηκε λίγο πιο χαμηλά και τον ρώτησε αν περίμενε κάποια αμοιβή σε φουντούκια για τόσο κόπο και κούραση.

Ο Σουρής σταμάτησε για μια στιγμή, σκούπισε το μέτωπό του και χαμογέλασε πλατιά στη σοφή φίλη του. Της εξήγησε πως δεν χρειαζόταν δώρα, καθώς η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να βλέπει το σπίτι τους καθαρό και τους φίλους του ασφαλείς.

Ο Πηδηχτούλης ο λαγός, βλέποντας την προσπάθεια του Σουρή, ένωσε την επιθυμία να βοηθήσει και άρχισε να μαζεύει τις μεγάλες πέτρες από το δρόμο. Η ενέργεια του Σουρή ήταν κολλητική και σύντομα η μοναχική εργασία μετατράπηκε σε μια ομαδική γιορτή.

Στη συνέχεια εμφανίστηκε η Μέλι η αρκούδα, κουβαλώντας ένα μεγάλο ξύλινο δοχείο με δροσερό νερό από το ποτάμι. Άρχισε να ποτίζει τα διψασμένα λουλούδια στις άκρες του μονοπατιού, δίνοντας ξανά ζωή στα έντονα χρώματα του δάσους.

Καθώς ο ήλιος άρχισε να δύει, όλα τα ζώακια δούλευαν μαζί αρμονικά, καθαρίζοντας και την τελευταία γωνιά του πάρκου. Το δάσος των χρωμάτων άρχισε να λάμπει ξανά κάτω από το χρυσό και πορτοκαλί φως του απογεύματος.

Όταν τελείωσαν, το πάρκο ήταν πιο όμορφο από ποτέ και οι καρδιές όλων πλημμύρισαν από ζεστασιά και ικανοποίηση. Κατάλαβαν πως το να φροντίζεις τον τόπο σου και τους γύρω σου είναι το πολυτιμότερο δώρο που μπορείς να προσφέρεις στον εαυτό σου.